

Ани Аво

Ангелски коси

Наближаваше обед. На града слънцето вече напичаше ужасно. Средата на юли е най-горещото време тук, често го наричат „мъртво време“, защото то наистина си е мъртво, в такова време можеш реши, че града е покосен от някаква смъртоносна болест. Чак късно вечер по улиците са появяват хора и то ако е захладнало. Механа „Лозата“ беше празна както винаги по обед, сервитьорката четеше вестник на една от масите вътре, където все пак не бе чак такава жегга. Ако човек се вгледаше по-добре щеше да разбере, че всъщност младото момиче попълва кръстословицата и точно в момента се чудеше за името на унгарски писател с три букви. Малкото престрашили се да излязат сутринта и да се разходят до парка сега бяха седнали в „Гъбата“ край езерото и пиеха разхладителни напитки. Дори интернет клубовете бяха отчайващо празни. Всички климатици работеха на пълна мощност. В стола на университета, който се намираще на последния етаж, няколко младежи пиеха кафе с изглед към Македония и старателно избягваха слънчевите лъчи.

„Гъбата“ имаше десетина посетители. Няколко колоездачи, двойка на средна възраст (очевидно чужденци), двама свещеници от местната църква, дошли на разходка, трима тийнейджъри, младо семейство с дете и мъж водещ огромно куче. Тия хора се обединяваха от омразата към горещината. Почти всичките смятаха да си тръгнат чак към седем или осем, когато жегата е малко от малко преминала.

– Съвсем се разплух... – рече един от колоездачите.

– Не си единствен. – отвърна му някой от компанията и всички дружно продължиха да се разплуват. Погледите им блуждаеха безцелно из небето.

– Ходи ми се на планина. – поде същия колоездач.

– Не си единствен. – отвърна му.

Изведнъж в небето се появи нещо странно. То привлече всички погледи. За да видят по-добре тийнейджърите дори излязоха на открито, но веднага осъзнаха грешката си и се прибраха под навеса.

Обекта, или каквото искате го наричайте, бе подобен на топка и бавно се спускаше надолу. Скоро падна на поляната. Посетителите на „Гъбата“ гледаха крайно зачудени, но никой не се осмеляваше да се приближи до нещото.

– Ангелски коси!- прошепна изплашено по-младият свещеник и тръгна към нещото, което вече приличаше на кълбо от прозрачни бели нишки. Клекна до него и се опита да го докосне. Успя дори да откъсне една част, но тя веднага изчезна в ръката му. Той се прекръсти три пъти

и отново докосна кълбото. Този път нищо не остана в ръката му. Кълбото започна да пулсира, сякаш дишаше. Чужденците започнаха да говорят нещо развълнувано, мъжът включи камерата и я насочи към нещото и свещеника. Кълбото продължаваше да пулсира.

В интернет клуба „Зоната“ имаше двама-трима чатъри и още толкова геймъри. По радиото вървеше някаква супер скучна класация топ 40 на Америка с Кейки Кейкън или нещо такова. Никой не слушаше, защото на никой не му пукаше кой е номер едно зад океана. Песента спря по средата.

– Ако сега отидете навън ще установите, че над града се сипят някакви странни кълба. – говореше задъхано водещият, гледайки през прозореца чудото, – Те са като... Като от нишки. Не знам... Чели ли сте за ангелските коси? Това е нещо подобно.

Водещият неволно се прекръсти, както и хиляди хора, които в момента наблюдаваха ставащото. Те не знаеха защо, не бяха вярващи в пълния смисъл на думата, но не бяха и атеисти, просто хора бихме казали в нашия век на залазвания хуманизъм.

– Излезте и го вижте, жегата не бива да ви спира.- нареждаше водещият. – Сега ви пускам една песен и излизам, ще предавам от вън. И като излезете да не забравите портативното си радио. Останете на вълните на радио Аура – 99.9 FM.

В този момент хиляди уокмени и портативни мини-радиоапарата из целия град, от голите чукари до реката, от долината до кварталите граничещи само с гора, се настройваха на честота 99.9 FM.

Сервитьорката на „Лозата“ тъкмо бе засякла унгарския писател с руски драматург, когато чу за кълбата по радиото, от начало реши, че водещият на Аура пак се е напушил порядъчно и говори глупости, пък те и без трева пак говорят глупости, но все пак погледна през прозореца. Стоя цяла минута със зяпнали уста. Настина навън нещо валеше, и наистина това нещо приличаше на бели пулсиращи кълба. Тя погледна термометърът 41°C.

В това време из града хората излизаха на вън, на жегата, за да видят и докоснат тоя феномен. Някой се молеха Богу, други обясняваха как това било резултата от прелитане на НЛО несъмнено, трети пък твърдяха, че няма нищо, сетивата човешки лъжат, четвърти оставаха безмълвни пред картината на падащите кълба. Всички обаче бяха уверени в едно – истински или не кълбата бяха великолепни и изящни. Пленяващи... Да „пленяване“ е най-точната дума за еуфоричното настроение, което бързо обхвана всички. В техния не толкова затънтен, колкото забравен

град ставаше нещо интересно. И то какво!

– Здравейте отново, радио Аура е с вас. Намирам се пред сградата на университета, тук са се събрали десетки хора за да наблюдават на кълбата. Ангелски коси са се появявали няколко пъти за последните сто години и главно след прелитането на НЛО, но не е сигурно дали имат пряко връзка с НЛО и дали въобще видените НЛО са настина извънземни. Припомням ви, че не е опасно да докосвате кълбата, но нишките изчезват в ръцете ви. Всъщност трябва да се каже, че обикновено ангелските коси изчезват веднага щом стигнат до земята. Ние сме свидетели на едни невероятен феномен.

Геймърите и чатърите в „Зоната“ все още не бяха разбрали какво става, те не слушаха много радиото, най-малко геймърите увлечени в своите стратегически игри.

– Отвънка става нещо!- извика един от тях. – Нещо падало. Ёса един каза и сложиха нов топик. „Ангелски коси над града“.

Той се втурна навън, последван от всички останали включително администраторът.

Из целия град на 41-градусовата бяха наизлезли хора. Ти смаяни наблюдаваха кълбата, падащи на земята и постепенно стопяващи се без да остават каквато и де е следа.

– Говори генерал Димитров, командващ пиринската дивизия. Граждани, моля приберете се по домовете си, знаете, че има медицинска възбрана за излизане между 11.00 и 19.00 поради невиджаните жеги. Моля прибере се у дома.

Повечето хора послушаха съвета му, а по-смелите, които не послушаха съвета на генерала, бяха принудени от появилите се военни части.

– Какво е това нещо? – питаше Димитров сътрудниците си.

– Феномен носещ името ангелски коси. Опитваме се да вземем проби, но имаме малко проблеми, защото нещото буквално се изпарява.

Генералът забеляза, че кълбата вече не ваят като преди, а падналият на земята бързо се изпаряваха пред погледите на учените.

– Побързайте това нещо ще изчезне. – рече той.

– Бързаме, господин генерал.

И въпреки, че те наистина бързаха не успяха да вземат нито една проба. Димитров разбира се не се радваше, защото вече бе докладвал в София и от скоро сяха да дойда специалисти, които разбира се, ще искат да видят за какво е ставало дума. Ала преди още да успеят да вземат дори една проба кълбата изчезнаха, точно толкова мистериозно колкото

и се появиха.

– Дами господа, граждани и гости на града, – заговори Димитров по радиото. – много от вас навярно смятат, че са видели някакъв странен феномен. Не е имало никакви кълба, както установи проверката. Всъщност се касае за необикновени миражи, игри на маранята.

Учените му така и не успяха да вземат проби, затова се реши да излязат с мнение, че просто такова нещо не е съществувало. Сега бе нужно това да се внуши на очевидците, тоест на целия град.

Геймърите и чатърите от „Зоната“, се успокоиха и отново се захва наха със заниманието си. Келнерката в „Лозата“ продължи да търси руски драматург с много букви, всички започнаха да се чудят и маят на това природно явление, което внесе такъв смут в града. Най-щастливи бяха ония, които и преди не вярваха, защото думите им се потвърдиха. „Ама как веднага го изкарахме НЛЮ, пък то си било природно, такова де земно...“ говореха си хората. Някой изразиха съмнение, но веднага му отговориха, че генерал Димитров никога не бил излъгал съгражданите си, та той е израснал с тях, тукашен си е, пък и всичко знаят колко е честен.

Ала кълбото при „Гъбата“ не бе изчезнало. Вече не само младият свещеник, но всички останали го бяха наобиколили, а то все така пулсираше. Някъде вътре в него нещо просветна, когато генералът заговори по радиото.

– Но аз го виждам! – рече колоездача, който преди си мечтаеше за планина.

– Не си единствен. – отвърнаха всички.

Кълбото сякаш чу думите и отново просветна, но този път им се видя, че светлината му бе някак по-мека, приятелска дори. Те се усмигнаха, а светлината вътре в него отново проблесна. Никой от хората на генерал Димитров не знаеше за ставащото пред „Гъбата“ и никога нямаше да разбере.

7. XII. 2000 г., Благоевград

КРАЙ

© 2000 Ани Аво

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/48>]